

PAP ILDIKÓ

ÁLMOK*

– Hát nem szereted a te kis vadmacskádat? Mitől ez a lelombozó-dás? – dorombolt csalódottan Magdi, arcát kéjesen az izmos mellkas szőrzetébe fúrva.

A félhomályban karcsú, színes gyertyák lángja imbolygott szelíden. Valahol messze, a falakon túl villamos csilingelt.

– Semmi, ne is törődj vele – nyomott el titokban egy hatalmas sóhajt Gábor, az asszony puha ölébe bújva. – Olyasmit pedig ne feltételezz rólam, hogy nem szeretlek, hiszen tudod, te vagy a mindenem. Csak hát... Nagyon összességük a dolgok.

– Segíthetek? – aggodalmaskodott Magdi.

Nem tetszett neki Gábor az utóbbi időben. No, nem úgy mint férfi... Ösztönösen megérezte, a férfinak túl sok problémája van, és azok az ágyban eltöltött mézes-órákra is rányomták a bélyegüket. „Eddig minden zökkenőmentesen jó volt, most pedig tessék... Már nem úgy ölel, mint régen. Mintha máshol járna az esze... Túl sokat dohányzik, és amikor rágyújt, alig észrevehetően remeg a keze. Titkol valamit. Talán valaki más – egy másik nő van az életében?”

– Nem akarok terhelni a problémáimmal – mormolta Gábor.

– De látom, hogy szenvedsz. És én veled szenvedek. Miért nem engeded, hogy segítsek? Tudod, hogy szeretlek...

A lila takaró alatt olyan szorosan simult Gáborhoz, amennyire az fizikailag lehetséges volt. A szíve hatalmasat dobbant. Igen: kimondta. És tudta, hogy sajnos igaz...

Már nem emlékszik, mikor és hogyan eshetett meg vele, de megesett. Pedig már azt hitte, hogy soha többé, és tessék: megtörtént. A viszonya Gáborral nem könnyű kis flört volt, hanem szerelem. Vágyott utána, mint talán eddig még senki után. Vágyta az ölelését, érezni akarta újra és újra, ahogy beléhatol, ahogy együtt mozdulnak, átadva magukat az ősi ritmusnak, a szerelem táncának. Zuhannak és emelkednek, tépik és marják – szeretik egymást.

Már nem akart Gábor nélkül élni.

A szoba félhomályában csak az óra ketyegett ütemesen, szenttelenül: tik-tak, tik-tak.

Igen, az idő megy. Múlnak a percek, az órák, az évek – az óra tudja a kötelességét. Pontos. Kegyetlenül pontos, és nem áll meg. Számol.

* Részletek a szerző *Táltosok* címmel készülő regényéből

„Kilenc is elmúlt, rég otthon kéne lennem. Az óra tovább ketyeg, a biológiai is. És én már negyven múltam. Nem kellene magamhoz térni, kijózanodni? Gábor akár a fiam lehetne. Az óra mér, az idő kegyetlen. Múlik. Mint az élet. Az idő az élet ellensége...”

– Adósságaim vannak – koppantak Gábor komor szavai a térben, kikökkentve Magdit a gondolataiból.

– Sok?

– Sok. – Gábor már nem titkolta kezének remegését.

– De hiszen jól ment az üzlet! Soha nem panaszkodtál! Mi történt?

– Zsolti, az üzlettársam... Tudod, akiről meséltem neked... Most jöttem rá, hogy a hátam mögött mocskos kis üzelmekbe kezdett. Kockára tette a cég pénzét, nyert és lelépett. Persze, a pénzünkkel. A befektetők pedig valahonnan szagot kaptak és követelik a részüket. Egy hetem van, hogy kifizessem őket – különben végem.

– És Zsolti?

– Mondom, eltűnt.

Csend telepedett a szobára. Magdinak úgy tűnt, az óra is elhallgatott. „Ugyan miért is számolni a perceket, ha menthetetlenül eljön mindennek az ideje? A végnek is. Valaki úgymint mindig mindent számon tart. Nincs menekvés.”

– És? Ennyi?

– Ennyi. Vagy gondolkodom az anyagi megmaradás törvényén, vagy szépen elviszem a balhét és lesittelnek. Mert ennyi pénzt nem tudok összeszedni, az biztos.

– Mennyit?

– Első menetben húsz millát, aztán meg ahogy megalkuszunk. Ennyivel meg lehetne menteni a céget és lassan visszanyerni a befektetők bizalmát. De honnan szerezzek pénzt? Nincs egy árva buznyákom sem, és a bankoktól nem kérhetek hitelt: pillanatok alatt rájönnek a problémákra, és nem adnának. Sajnos, kezd az információ kiszivárogni. Itt vagy gyorsan kell lépni, vagy minden elveszett...

„Húszmillió! Elég komoly összeg. Ennyi megtakarított pénzünk van. Ferivel közösen kapartuk össze a megálmodott házra. Hány év kemény munkája van benne! Talán... ha nem hosszú időre kell... meg lehetne kockáztatni... És ha valami nem úgy jön össze? Ha becsúszik egy előre nem látható esemény? Nem, Gábor miatt nem kockáztathatom a család összes vagyonát. Hogyan magyaráznám meg Ferinek: bocsika, de bajban volt a szeretőm?!... Hátha lesz más megoldás is, hátha történik valami. Zsolti talán előkerül, és megoldják valahogy... De ha nem?! Gábort elítélik, börtönbe zárják, és vége mindennek. Azt nem viselném el... Talán van remény. Legyen! Még egy hét...”

*

Olyan nehéz a szemhéja, mintha minden egyes szempilláját bakancsba húzta volna valaki. Egy ideig erőlködik, hogy kinyissa, aztán feladja. Lehet, hogy így marad? Nem is hülyeség: muszáj mindig mindent látni? Jobb itt fekdüni, magatehetetlenül, mint Reednél a csótány. Érezni a lebegést ég és föld között.

Ez jó. A világ rossz. Egy nagy rakás szar. Szinte szaga van.

Nem akarja kinyitni a szemét, nem akar semmit. Nem akar látni senkit és semmit. Lebegni, szállni akar. Érdekes: a teste könnyű, a lelke valahol a térben lebeg, csak a szeme nehéz. És rohadtul töri valami a hátát, talán a padló – de most az sem számít.

Valaki szuszog mellette. Ideje megnézni, egyáltalán hol is van, ki ez itt mellette? Habár sejtj...

– Te vagy? – kérdezi teljesen idegen hangon.

– Én.

Bingó. Hát persze hogy Andris.

– Hogy vagy?

– Alig élek. És te?

– Dettó. Hány óra? – Eriknek hirtelen eszébe jut, hogy illene hazamenni, mert esetleg keresni fogják.

Jól kiütdték magukat... Túl erős volt az a vacak. Vagy még nincs hozzászokva? Jó volt, amikor bevették: hülyére röhögték magukat egymáson. Talán a sört nem kellett volna ráinni. Vagy nem annyit. Neki azonban már mindegy volt: felejteni akart. De most mi lesz?! Először is: Paca megöli, mert eljátsozta a pénzét. És a kimaradást hogyan magyarázza meg Anyának?

Fogalma nincs, hány óra. Gondolatban lehúzza a bakancsokat szempilláiról. Körülnéz. A feje felett pucér villanykörte lóg, a plafonról kövér pók néz vele farkasszemet. Talán azt lesi kárörvendően, hogyan fog lábra állni, s az is lehet, jókat röhög most magában. Igaza van: legszebb öröm a káröröm, mert nincs benne irigység.

Enyhe bűz terjeng a levegőben. Mi ez a lágý és bűdös valami, ami-ben fekszik? Csak nem macskaszar?!

Na tessék: beazonosította az élet szagát.

Azért is, csak azért is feltápásozkodik a padlóról.

– Te, Andris! Mi ez a lepra hely? Te emlékszel valamire?

– Ne légy ennyire finnyás! Vagy otthon akartad belőni magad? Oda jöttünk, ahová lehetett. Más is ide jár. Lennél inkább hálás a barátodnak.

– Barátod a medvesajt – fojtja magába a szitkozódást Erik.

Rájön, hogy elhagyatott lakásban vannak, ami ragad a kosztól és mindenütt üres üvegek, agyonhasznált óvszerek meg tük eldobálva. Szép kis hely, igazi dzsumbu! Hirtelen megundorodik – önmagától.

– Hogy kerültem ide egyáltalán? És mi ez a ganéj a nadrágomon? Szerinted kimegy valaha? – mormolja, kábán próbálva szalonképessé tenni magát. Ilyen lepra kinézettel mégse mehet az emberek közé.

– Ez a pecsét? Hát persze, kimegy: forró ecetes ollóval... Ne hülyéskedj, haver, mert úgy maradsz. Nem emlékszel semmire? Agyilag teljesen kibuktál. Te nógattál engem, hogy tépjünk be, mert már tele a hőcsizmad. Ide jöttünk lazítani, és jól éreztük magunkat – ennyi...

Na tessék. Ezen is túl van. Mindent ki kell próbálni az életben... De a helyzet korántsem vicces. Már egyéb sem hiányzik neki, csak az anyag. „Ne tetézd, Erik, ne tetézd!” – dűnnyögi, míg kínkeservesen magához tér. Szedni kellene a lábát hazafelé, mert rég otthon a helye. Majd hallgathatja a hegyibeszédet órákon át. Valahol a lelke mélyén szégyelli magát. Nem szeretne ilyen állapotban Anya szeme elé kerülni.

Legjobb, ha a rövidebb utat választva átvág a lakótelepen. Hova a fenébe el nem cipelte ez a hülye Andris! De csak nem téved el, talán eléri az utolsó villamost a legközelebbi megállóban.

Mikor kilép az ajtón, fázósan összehúzza magát a kabátot.

A gyengén megvilágított lépcsőházak egyikének bejáratánál szerelmespár ölelkezik. Teljesen egymásba gabalyodtak, nem látnak-hallanak semmit. A pasi két kézzel markolássza a csaj fenekét. Erik igyekszik észrevétlenül elhaladni mellettük, nehogy megzavarja őket: nyalakodjanak csak.

Utoljára reggel volt otthon, mikor a gimibe indult. Szent ég, a sulicuccait is a haverjánál hagyta, és holnap felmérőt írnak fizikából! Le van tojva, minden és mindenki le van tojva.

Képtelen gondolkodni. Lefagyott a szoftvere.

A párocska láttán Anna jut az eszébe, s abban a pillanatban bizseregni kezd az ágyéka: jó lenne most vele enyelegni valahol – akárhol.

A szerelmespár nem figyelt fel rá. A csaj háttal áll, valamit mond a pasinak. Erik csak szófoszlányokat hall, de aztán akaratlanul is jobban odafigyel. A csaj hangja, hanglejtése... Nem, mégsem... De mégis! Nagyon ismerős ez a hang: úristen, az Anyáé! És a dzseki is. Ő enyeleg idegen pasival egy idegen ház előtt, miközben egyfolytában beszél neki:

– ... meglátod, rendbe jön... Megteszed, amit lehet... Még van egy hét, biztosan történik valami...

Simogatja, csókolgatja az idegen pasit az idegen lépcsőház aljában, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Akaratlanul is majdnem

kicsúszik a száján: ribanc! Hirtelen az apjára gondol, akit talán a világon a legjobban szeret. Anya megcsalja Apát! Hogy teheti ezt?! És ki ez a pasas, aki az anyját fogdossa?! Teljesen összezavarodik: hát már minden nő kurva – a saját anyja is...?

Futásnak ered. Mindegy, hová. Akárhová.

Ki szeretne futni magából mindent: mintha semmit sem látott és hallott volna.

Nem, ez nem lehet igaz! Anya egy idegen pasival – rettenetes! Ezek után hogy nézzen a szemébe? És Apa szemébe? Még Anya beszél őszinteségről, túlórákról! Egész idő alatt, míg Apa nincs itthon, idegen pasik ágyában hentereg. Ők meg sajnálják otthon, hogy „bezzegszegén yanyamennyitdolgozikértünk”.

A Mártír. Na persze... Minden nő kurva!

Fut, mintha a keserű igazság elől akarna menekülni.

Sikerül Anya előtt hazaérnie. Magára csukja a szobája ajtaját. Senkit sem akar látni. Zokogását a párnába fojtja.

*

– Szerintem érdemes lenne beszélned velem!

– Azt mondd?

– Azt. Nem normális dolog, hogy állandóan betegeskedsz. Olvastam valahol, hogy egy hölgy szinte egész életében gerincbántalmaktól szenvedett. Leszázalékolták, tolókokcsiba kényszerült. Az orvosok nem találtak gyógymódot a bajára, már lemondtak róla, amikor teljesen véletlenül egy extraszensszel találkozott. Bár szerintem nincsenek véletlenek... Na, szóval az extraszensz a hatodik érzékével meglátta vagy megérezte, hogy előző életében a hölgy kizuhant egy ház legfelső emeletének ablakából, és eltörött a gerince. Szörnyethalt... De valahogy, valami hiba folytán áthozta ezt a traumát a jelenbe, ebbe az életébe – ezért gyötörte a fájdalom...

– Most viccelsz, ugye?! – hitetlenkedett Dóra.

– Dehogy viccelek! A hölgy ma teljesen egészséges, kutyabaja. A fene sem tudja, hogyan, de tény: meggyógyult... – érvelt Kata. – Ezért szeretném, ha beszélnél Ritával, talán tudna neked segíteni. Hiszen ő is eléggé paranormális: nyakig benne van a természetgyógyászatban, okkultizmusban, meg minden hasonló dologban, ami ép ésszel felfoghatatlan. Hátha ajánl neked valami módszert, helyreállítja az energiáidat, megcsinálja a horoszkópodat – tudom is én! Feltölti kozmikus energiával a csakráidat... Vagy megmondja, kihez fordulj. Nem árt kipróbálni ezt is, mielőtt végképp taccsra kerülsz. Bárcsak az én kicsikémen is lehetne segíteni! Hidd el, végigjártam mindenkit, de hiába...

Dóri tudta, hogy Kata gyermeke sérülten született és állandó gondozást igényel. Szinte nincs remény rá, hogy valaha is egészséges lesz. Még szerencse, hogy a nagymama elvállalta a gondozását addig, míg Kata dolgozik – mert pénzből soha sincs elég. Az állandó gyógykezelések, terápiák, uszoda... És ez még nem minden: a gyermek apja nem bírta az állandó stresszt, az életfogytig tartó reménytelen gondozást – elhagyta őket. Új kapcsolatra, mostohaapára Kata gondolni sem akart. Persze, hiszen az „édes” is mostoha lett, pedig valamikor nagy szerelem volt az övék... És elmenekült, faképnél hagyta őket! Még remélni sem mert már semmit az élettől. Biztosan tudta: nincs férfi, aki magára vállalna ekkora terhet, mint ők ketten.

De hogy mik vannak?! Kikerekülő szemmel hallgatta tovább Katát.

– Ne nézz így rám! Nem vagyok hülye, csak a javadat akarom. Épp elég gyógyszert beszedtél már, próbáld ki valami mást. Tudod: az igazság odaát van... De tényleg: úgy érzem, hasznodra válna egy beszélgetés Ritával. Rossz nézni a hervadozásodat!

Talán mégis igaza van Katának. Ami orvosilag lehetséges, mindent megpróbált. Kicsi kora óta beteges: előbb az epilepszia, aztán minden sorban. Alig mászik ki az egyik betegségből, jön a másik. Már a főnöke is csúnyán néz rá a hiányzások miatt. Százalékoltassa le magát, menjen el nyugdíjba? Huszonévesen, élete hajnalán...?

De ha egyszer hiábavaló volt minden próbálkozás, hogy megerősödjön. És azok a fura álmok...

Régen, kislánykorában is, mikor a rohamok gyötörték, látomásai voltak. Sokszor képzelte azt, hogy repül: hatalmas sas vagy sólyom képében szállt a kék égen és felülről szemlélte a tájat. De miért éppen sólyom? Miért nem fecske vagy varjú? Soha nem értette. Annyira csodálatos volt minden odafentről, és egyáltalán nem félt. A repülés teljesen természetes volt számára. Sőt, sólyomként erősnek és bátornak érezte magát, mint még soha. Előkelően méltóságteljesnek. A falu cseréptetős házai teljesen aprónak tűntek, az emberek pedig kicsi ólomkatonáknak. A kalásztenger aranylón ringott, a csorda barna-tarka foltnak látszott a zöld legelőn.

Egyszer elmondta Nagyinak a látomását, de az csak kinevette. Azt mondta, csak az érzékei játszanak vele. Ő bizonygatta, hogy tud repülni, és egyszer – Nagy legnagyobb döbbenetére – elmesélte, mi történt a szomszéd faluban, míg ő az epilepsziás roham okozta önkívületi állapotban rángatózott: a szomszéd falu kocsmája előtt egy részeg férfi megszurta a másikat. Dóri a magasból világosan látott mindent: a vért, a riadtan kiabáló tömeget, hallotta a mentőautó szirénáját. Mintha sólyommadárként a levegőben körözve figyelte volna az eseményeket. Amikor elmondta Nagyinak, az annyira elszomorodott, hogy inkább nem mesélt neki többet semmiről. Igaz, később mindenki a késelésről beszélt, és Na-

gyi végképp nem értette: vajon honnan tudhatná az ő gyerekunokája, mi történt a több kilométerre fekvő faluban? Furcsa, nagyon furcsa... Attól kezdve gyakrabban vitte a templomba, és hosszasan suttogott a tiszteletes úrral... Talán azt hitte, hogy a kislányt megszállta az ördög.

Hát ilyen dolgok történtek meg vele.

Az álmairól meg inkább nem is beszélne, azokat egyáltalán nem tudja hová tenni. Mit jelenthetnek? A legérdekesebb az egészben az, hogy állandóan visszatérő álmai vannak. Olyanok, mint az időutazás ugyanabba a korba, a távoli múltba, ahol hatalmas máglya lobog a pusztában, sokan ülnek a tűz körül, az égen pedig hihetetlenül sok csillag fénylik. Az emberek ruházata olyan furcsa: a nőknél színes kaftán és buggyos nadrág, fejükön díszes, hímzett fejfedő, ékkövekkel kirakott fejpánttal rögzítve. A hajuk két varkocsba fonva, S-alakú csattal összefogva. A férfiak haja három vagy öt varkocsban, az övükbe görbe kard és fokos tűzve. A levegő illata bódítóan terjeng, mint egy botanikus kertben: szinte harapni lehet. A közelben lovak nyerítenek, kuttyák ugatnak. Látja magát ugyanabban a fura öltözékben, amint minden szem rá szegeződik: mintha fontos ember lenne, akinek a szavát lesik. És ő hallgat, mert nincs mit mondania. Az arcokon aggodalom, mintha mindenki félne valamitől... Vagy inkább szomorúság?

Reggel verítékben fürödve ébredt – lelkiismeret-furdalás gyötörte. Mit kéne tennie, mivel tartozik nekik?

A visszatérő álomkép sokszor kísértette az évek folyamán. Szeretett volna többet felidézni az álomból, de hiába erőlködött. Érezte, hogy ezeknek az embereknek adnia kell valamit. De mit? Mitől a szomorúság, a reménytelenség a szemükben? Mit várnak tőle, aki saját magán sem tud segíteni?

Mi lehet az oka, hogy mindig hasonló környezetben látja magát álmában, egy egészen más világban? Volt rá példa, hogy reggel hullafáradtan ébredt – mintha egész éjjel üldözték volna. A lepedője kupacba gyűrve, a szeme karikás. Soha nem tudta pontosan felidézni, mi történt álmában, csak azt tudta: rémes volt.

Egy ilyen álom után égő szemmel ébredt. Anya csodálkozva mondta: zokogott, kiabált, el akart futni álmában... Úgy kellett fölrázni. Aztán orvoshoz jártak, gyógyszerert csepegtettek a szemébe, nagy nehezen el is múlt az égető fájdalom – de a látása sokat romlott.

Igaza van Katának, ez is egy lehetőség. Időpontot kér a paranormális Ritától. Háttha sikerül megfejtenie végre az abnormális álmokat. Ha mégse, legfeljebb azzal vigasztalhatja magát, hogy ezt is megpróbálta.